

“สัมผัสอารักขา” ความงามที่น้ำอัศจรรย์

“สถานที่ท่องเที่ยวในโลกนี้มีเยอะแยะมากมาย หลายแห่งเป็นที่รู้จักดีอยู่แล้ว แต่อีกหลายแห่งยังรอให้นักท่องเที่ยวไปสำรวจความอัศจรรย์ของมันอยู่”

ครั้งนี้เป็นอีกครั้งที่ทีมเอเปคต้องออกเดินทางไกล .. ไกลถึงอเมริกาใต้!! ด้วยภารกิจการเข้าร่วมการประชุมรัฐมนตรีการค้าเอเปค ครั้งที่ 22 และการประชุมอื่นที่เกี่ยวข้อง ณ ประเทศเปรู โดยในปีนี้ เปรูชูหัวข้อ "การเจริญเติบโตอย่างมีคุณภาพและการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์" เป็นหัวข้อหลักที่ต้องการจะผลักดัน

สาธารณรัฐเปรูตั้งอยู่ทางทิศตะวันตกของทวีปอเมริกาใต้ มีอาณาเขตทางทิศตะวันตกติดกับมหาสมุทร

แปซิฟิก มีเมืองหลวงคือกรุงลิมา พื้นที่ส่วนใหญ่ของเปรู (เกือบ 60%) ปกคลุมด้วยป่าแอมะซอน และด้วยความที่ภูมิประเทศของเปรูมีลักษณะยาวเรียบชายฝั่ง ประกอบกับมีเทือกเขาแอนดีสพาดผ่านและมีกระแสน้ำเย็นฮัมโบลต์ไหลเลียบชายฝั่งด้วย จึงส่งผลให้แต่ละส่วนของเปรูมีภูมิอากาศแตกต่างกัน เช่น เขตชายฝั่งมีอากาศอบอุ่นและมีความชื้นสูง ในขณะที่เขตป่ารกทึบมีฝนตกหนักและมีอุณหภูมิสูง ส่วนทางใต้มีอากาศหนาวเย็น และทางใต้เนือง .. คือจุดหมายที่ทีมเอเปคจะเดินทางไป!!

สำหรับภารกิจในครั้งนี้ เราเริ่มออกเดินทางกันตั้งแต่วันที่ 5 พฤษภาคม 2559 จากท่าอากาศยานสุวรรณภูมิ มุ่งหน้าสู่ท่าอากาศยาน Amsterdam Schiphol ประเทศเนเธอร์แลนด์ เราพักค้างคืนที่นั่นเป็นเวลา 1 คืน จากนั้น เช้าวันรุ่งขึ้นเราก็เดินทางต่อไปยังท่าอากาศยานนานาชาติ Jorge Chavez กรุงลิมา ประเทศเปรู โดยเดินทางถึงท่าอากาศยานดังกล่าว ตอนเวลาประมาณทุ่มหนึ่ง พักต่อเครื่องอีกประมาณ 3 ชั่วโมง (รวมเวลาเครื่องดีเลย์แล้ว) แล้วขึ้นเครื่องต่อไปยังท่าอากาศยานนานาชาติ Rodriguez Ballon เมืองอารักขา โดยถึงที่หมายเป็นเวลาเกือบ 5 ทุ่ม พวกเราอยู่ในสภาพอดโรย เนื่องจากเดินทางกันมาเกือบ 2 วันแล้ว บวกกับเวลาที่ต่างกับไทยมากถึง 12 ชั่วโมง ทำให้การเดินทางเข้าเมืองต่อจากนี้เริ่มเจ็บบ่ ทุกคนเริ่มพูดน้อยลง .. ลืมตาน้อยลง .. ZZZ .. ZZ .. Z .. ในที่สุดก็หลับ!! (-..-) .. รถบัสยังคงแล่นไป ไม่นาน มันก็พาเรามาถึงที่พัก ซึ่งเป็นโรงแรมเล็กๆ ขนาด ๒ คูหา ภายในตกแต่งอย่างเรียบง่ายให้ความรู้สึกอบอุ่น เป็นกันเองเหมือนอยู่บ้าน ทุกคนเริ่มแยกย้ายกันเข้าห้องของตัวเอง และแน่นอน คืนนี้จึงเป็นคืนที่ทุกคนหลับง่ายและหลับสนิทที่สุด แม้จะเป็นการหลับต่างถิ่นก็ตาม

เช้าวันรุ่งขึ้น ทุกคนตื่นแต่เช้าเตรียมตัวไปเข้าประชุม และอย่างที่รู้กันดีว่าการเดินทางไปราชการต่างประเทศจะใช้เวลากว่า 80% อยู่ในห้องประชุม อีก 20% ที่เหลือจะถูกใช้ไปกับห้องพัก ห้องอาหาร และการเดินทางระหว่างที่พักกับที่ประชุม น้อยครั้งนักที่จะได้ออกไปเที่ยวเปิดหูเปิดตาตามสถานที่ท่องเที่ยวต่างๆ และครั้งนี้ก็เช่นกันที่ทีมเอเปคใช้เวลาส่วนใหญ่อยู่ในห้องประชุม ทว่า โชคดีที่ทุกครั้งที่ผ่านมาตรงที่สถานที่ที่จัดการประชุมมีความเป็นธรรมชาติอยู่มาก ต้นไม้ใบหญ้าเขียวขจี มีภูเขาเป็นฉากหลักของห้องประชุม เมื่อประกอบเข้ากับแสงแดดอ่อนๆ ยามเช้า และเมฆหมอกบางๆ ที่ลอยปกคลุมอยู่บริเวณนั้น ยิ่งให้ความรู้สึกเหมือนอยู่ในภาพวาด

อาเรกิปาหรือเมืองสีขาว (The White City ; La Ciudad Blanca) เป็นเมืองหลวงของภูมิภาคอาเรกิปาอยู่ห่างจากกรุงลิมาลงมาทางตอนใต้ 780 กิโลเมตร ในเขตเทือกเขาแอนดิสที่ความสูง 2,380 เมตร เหนือระดับน้ำทะเล และอยู่ใกล้ภูเขาไฟเอล มิสตี ด้วยความที่อาเรกิปาอยู่ใกล้ภูเขาไฟนี้เอง ทำให้อาคารหลายแห่งถูกสร้างขึ้นด้วยหินภูเขาไฟสีขาว และเมืองนี้จึงถูกขนานนามว่าเมืองสีขาว ว่ากันว่าชื่ออาเรกิปามีที่มาจากภาษาเกชัว Ari, quepay แปลว่า "ใช่ ที่นี่แหละ" ซึ่งเป็นคำตรัสของมัตา กาแพก กษัตริย์อินคาองค์ที่สี่ เมื่อตอนที่พระองค์ทอดพระเนตรเห็นเมืองนี้ อย่างไรก็ตาม นักวิชาการสันนิษฐานจากร่องรอยของชาวพื้นเมืองจากทะเลสาบติติกากา ว่าชื่ออาเรกิปานี้ น่าจะมาจากภาษาอัยมารา โดย ari แปลว่ายอด และ quipa แปลว่าอยู่ข้างหลัง เมื่อแปลรวมกันจึงหมายความว่า "เมืองที่อยู่หลังภูเขาไฟเอล มิสตี" ทั้งนี้ จากหลักฐานทางโบราณคดีพบว่า มีผู้คนอาศัยอยู่ในหุบเขาอันอุดมสมบูรณ์ที่เป็นที่ตั้งของเมืองอาเรกิปามาตั้งแต่สมัย 6,000-5,000 ปีก่อนคริสต์ศักราช โดยนักโบราณคดีสันนิษฐานว่า ชาวอัยมาราอาศัยอยู่ในบริเวณนี้เมื่อตอนที่อาณาจักรอินคาเข้ายึดครองอาเรกิปาในคริสต์ศตวรรษที่ 15 และถูกก่อตั้งขึ้นใหม่เมื่อวันที่ 15 สิงหาคม 1540 โดยทหารสเปนนามว่า การ์ซี มานูเอล เดอ การ์บาคา ซึ่งเป็นทหารที่นายพลฟรันซิสโก ปิซาร์โร ส่งมา ดังนั้น จึงไม่แปลก หากเราจะพบเห็นอารยธรรมยุโรป โดยเฉพาะอารยธรรมสเปนหลงเหลืออยู่ตามสถาปัตยกรรมของอาคารบ้านเรือน รวมไปถึงถนนหนทางสายแคบๆ ที่ทำจากหิน รองรับการสัญจรผ่านไปมาของรถได้เพียง 2 เลนเท่านั้น

สิ่งหนึ่งที่เป็นสัญลักษณ์คู่บ้านคู่เมืองของเปรูตอนใต้ คือ เจ้าอัลปากาน้อย อัลปากาเป็นสัตว์เศรษฐกิจชนิดหนึ่งของเปรู ไม่ว่าจะ เป็น “ขน” หรือ “เนื้อ” โดยชาวเปรูนิยมเอาขนอัลปากามาทำเครื่องนุ่งห่มและเครื่องประดับตกแต่ง เนื่องจากขนของอัลปากามีลักษณะยาว นุ่ม เบา และฟูเหมือนปุยฝ้าย เมื่อนำมาสวมใส่ให้ความรู้สึกอบอุ่นและไม่ก่อให้เกิดอาการคัน และยังมีหลายเฉดสีให้เลือกอีกด้วย อย่างไรก็ตาม แม้ว่าอัลปากาจะน่ารักเพียงใด ก็มิวายตกเป็นอาหารสำหรับคนท้องถิ่น เนื้ออัลปากาเป็นหนึ่งในหลายๆ เนื้อที่ได้ขึ้นชื่อว่าหอม อร่อย นุ่มลิ้น ทานง่าย จึงไม่แปลกที่ร้านอาหารหรูในเมืองนิมเอาเนื้ออัลปากามาทำเป็นอาหารเสิร์ฟพร้อมพร้อมทานให้แก่ลูกค้าทั้งชาวเปรูและผู้มาเยือน >> ต้องลอง .. แล้วจะรักเปรู

เครดิตรูปภาพ

www.incajungle.co